

[Alfred Hansen]

taleret, den forhandlingsret, som arbejdsmarkedets parter har. Det er ikke regeringens opgave at blande sig i det. Det er regeringens opgave at fortælle, hvad regeringen vil, og så overlade den fri forhandlingsret til arbejdsmarkedets parter.

Om avanceloven er der det at sige bl. a., at dens effekt nationaløkonomisk vil være meget begrænset, om der overhovedet bliver nogen effekt. Lovforslaget skal nok nærmere ansues ud fra en betragtning om, at det skal være sukkerladet, som skal lægges frem, så lønmodtagerne skal tro på, at regeringen hermed har sikret sig mod prisstigninger de næste 2 år. Dette vil imidlertid vise sig ikke at holde stik. Loven vil medføre enorme administrative problemer for mange virksomheder, den vil være særdeles uadministrerbar, den vil kræve en omfattende kontrol, og den vil – og det er måske det allervæsentligste – hæmme de enkelte virksomheders udfoldelsesmuligheder.

I § 5 i L 200 står, at virksomheder, som er omfattet af loven, skal kunne dokumentere grundlaget for deres bruttoavanceberegning samt de før den 1. april 1979 senest beregnede bruttoavancer. Det er i grunden fantastisk, at et parti som venstre, der er regeringsparti, og som må vide, hvilken administrativ byrde det bliver for navnlig de små erhvervsdrivende, har kunnet gå med til dette, og det er besynderligt, netop fordi venstre tid efter anden gør sig til de små erhvervsdrivendes beskytter. Det bliver jo nemlig aldeles umuligt for disse små erhvervsdrivende at afse tid, kræfter og penge til at få den fornødne ekspertise til at finde ud af, hvilke af de omkostningsstigninger, som virksomhederne har haft, der er berettiget til at blive indregnet i eventuelle prisstigninger. Dette lader sig ikke gøre. Navnlig de vil blive hårdt ramt, men i det hele taget vil det være en hæmsko for samtlige virksomheder.

Vi tror ikke på det lykkelige i den situation, som regeringen har bragt os i, nemlig at man med dette regeringsindgreb har gjort den frie forhandlingsret illusorisk. Vi nærmer os nu et statsdirigeret samfund, hvor regeringen fastsætter lønninger, priser og avancer i en sådan grad, at den enkeltes mulighed for at få indflydelse på sin egen tilværelse reelt er fjernet.

Man har så påstået, at lønmodtagernes realløn er sikret. Dette ved vi imidlertid

først, når regeringens skatte- og afgiftspolitik er kendt, men det vil sikkert vise sig, at en såkaldt finanspolitisk stramning, som jo nok kommer i løbet af året – klogeligvis vil man nok vente et par måneder eller tre for ikke at få alt for megen modstand i befolkningen mod det og så håbe på, at man har glemt dette indgreb – vil inddrage hele lønstigningen i løbet af de næste 2 år og dermed yderligere udhule reallønnen.

Jeg kunne have lyst til at konkludere regeringens handling derhen, at regeringen minder mig om piloten, der sprang ud fra sit fly uden faldskærm, og på vejen ned mod jorden siger han til sig selv: ja, indtil nu går det da meget godt. Det er i og for sig karakteristisk for regeringen. Man gør et eller andet, og så håber man på, at det går, men det er klart for enhver, at vi nærmer os undergrunden med hastige skridt.

Jeg synes, at regeringen burde have lyttet til nogle af de gode råd, der er kommet, men det er regeringens sag. Retsforbundet kan naturligvis ikke – som også hr. Ib Christensen sagde – støtte nogen af forslagene og altså heller ikke lovforslag nr. L 200 og L 201.

Kurt Hansen (VS):

Internationalt set forsøger borgerskabet sig bl. a. ved hjælp af EF, gennem trepartsforhandlinger m.v. at presse indkomstpolitik ned over de forskellige landes lønarbejdere. Hvis det lykkes EF-borgerskabet at få held med sine kriseløsninger og de opnår de tilsigtede virkninger, betyder det rent faktisk, at de forskellige landes lønarbejdere tvinges til at fungere som skruebrækkere mod hinanden. De danske, engelske, franske og italienske lønarbejdere skal konkurrere om, hvem der vil sælge sin arbejdskraft billigst. Hvis danske lønarbejdere accepterer et indgreb som det, der er til behandling her, og som reelt betyder flere procents reallønsnedgang, vil de danske lønarbejdere være med til at undergrave en række andre arbejderklassers forskellige former for kamp for bedre løn- og arbejdsforhold, for kortere arbejdstid og i det hele taget.

Herhjemme betød dannelsen af SV-regeringen en betydelig styrkelse af statsmagten. Det er denne styrkelse, der nu bruges til at forstærke angrebene på lønarbejderne, bl. a. gennem en videreførelse af indkomstpoli-